

**DELEGACIÓ DE PASTORAL FAMILIAR
BISBAT DE GIRONA
NOVA EVANGELITZACIÓ
4.10**

PARÀBOLA DEL DESPERTAR ESPIRITUAL

LA CASA SOBRE LA ROCA

**LA VIDA ESPIRITUAL
és el
SOSTENIMENT
de la pròpia vida**

**On, com, en què,
sostinc
la meva vida espiritual?**

CONTEXT
PARÀBOLA DEL DESPERTAR ESPiritUAL
EN QUÈ, COM, ON EM SOSTINC

*No tothom qui em digui: «Senyor, Senyor», entrarà al Regne del Cel, sinó els que faci la voluntat del meu Pare que és al cel. Molts em diran aquell dia: «Senyor, Senyor, potser no profetitzem en el teu Nom? No vam expulsar els dimonis i vam fer molts miracles en el teu nom?». Aleshores jo els manifestaré: «No els vaig conèixer mai; aparteu-vos de mi, els que feu el mal». Així, tothom qui escolta les paraules que acabo de dir i les posa en pràctica, es pot comparar a un home assenyat que va edificar la casa sobre roca. Van caure les pluges, es van precipitar els torrents, van bufar els vents i van sacsejar la casa; **però aquesta no es va esfondrar perquè estava construïda sobre roca**. Al contrari, qui escolta les meves paraules i no les practica, es pot comparar a un home insensat, que va edificar casa seva sobre sorra». Van caure les pluges, es van precipitar els torrents, van bufar els vents i van sacsejar la casa: **aquesta es va esfondrar, i va ser gran la seva ruïna**». (Mt 7:21-27)*

Un concepte clau a la vida espiritual.

Tots els nostres mecanismes, tots els nostres continguts psicològics, idees, sentiments, estan sempre basats en estructures contingents, transitòries: desitgem tenir un càrrec, guanyar diners, viure en un lloc determinat...etcètera; desitgem una sèrie de coses, les quals, totes, per la seva naturalesa, són transitòries, estan destinades a transformar-se i a desaparèixer. *Tots aquests mecanismes, continguts psicològics, sentiments, il·lusions, desitjos, expectatives humanes, pròpies del personatge, no tenen fonaments sòlids, sinó que es recolzen sobre fonaments de sorra.*

Per tant, no podem basar la nostra seguretat profunda sobre aquests valors. No podem confiar exclusivament en aquests valors per afirmar el nostre Ser (si bé és el que fem), perquè aquests valors a la llarga tots fallen, tots, incloses les relacions familiars, a causa d'una llei inapel·lable: **la que determina que tot allò que ha tingut un naixement tindrà una mort, tot el que té un principi ha de tenir una fi**. Si nosaltres aspirem a viure una cosa profunda que ens porti una autèntica seguretat, permanent, inalterable, que no estigui a mercè de vaivens de cap mena, hem de buscar alguna cosa que no neixi i que no mori. *Aquest és el sentit de la paràbola "construir sobre roca". La pregunta que ens planteja aquesta paràbola és: Sobre quins fonaments he construït la meua vida? En què em sostinc? Què em sosté? Si humilment sé reconèixer que fins ara m'he recolzat en fonaments febles, de sorra, estic donant un pas molt important cap al despertar espiritual.*

Quin és el concepte clau del despertar espiritual?

És fer la voluntat del Pare. És inútil fer moltes obres santes, si no són fetes d'acord amb la voluntat del Pare. Per tant, si la vida espiritual no es fonamenta en fer la voluntat del Pare, no sols no progressarà, sinó que s'esfondrà. La voluntat del Pare, la seva Paraula, Jesús, i l'Amor de l'Esperit Sant, són la roca on s'edifica la casa espiritual. La vida espiritual és això, és el naixement a aquesta dimensió perenne, és un descobrir i començar a viure una realitat que de per si mateix és sempre real, està sempre present i no falla mai. I això esdevindrà un punt de suport extraordinari per a tota persona que vulgui viure amb solidesa interior, que no es vulgui deixar enganyar pels focs fatus de la il·lusió d'un moment, de les petites ambicions que l'ego-personatge persegueix. (Antoni Blay: "El treball interior")

Som instruments del Superior. El Superior és el nostre fonament, la nostra "roca".

Déu és el nom que donem a allò que per a nosaltres és la noció d'allò més fabulós. És, doncs, la meta última, o la part nostra, diríem, no reconeguda, o la màxima que podem arribar a actualitzar. El nostre objectiu, doncs, és anar-hi, actualitzar-lo i reconèixer-nos en tant que això,

allà. Després ja veurem què passa. Però sí que us puc dir que es produeixen noves visions, noves expansions de consciència; i que amb aquest Treball espiritual n'hi ha prou per satisfer tota l'existència, plenament, absolutament. La consciència superior ja és una actualitat total. La raó de l'existència personal és aconseguir que el que és a dalt es traslladi a baix. Nosaltres, com a personalitats, som els instruments d'aquest trasllat. Som com els instruments d'aquest «transformador» que fa que allò Superior baixi a allò inferior, que l'esperit s'encarni en la matèria, i així ens condueixi a evolucionar, és a dir, que la vibració de baixa freqüència ascendeixi.

Aquesta noció, mai no se'ns ha donat.

Sembla que estem condemnats (segons l'ensenyament que hem rebut) a ser una personalitat, la que sembla que té una ànima per algun lloc, la qual hem de guardar molt bé, i netejar-la, i tal i tal, perquè després brilli en algun un altre lloc ignorat. No, nosaltres estem ja units amb Déu, i això és de fe (dins la tradició catòlica és dogma de fe. El món d'avui no creu en dogmes). Estem units a Déu; Déu és present al centre de la nostra ànima, per presència, essència i potència. Aquesta és la definició. En aquest sentit la paràbola del fill pròdig és il·lustrativa: tornar a casa del Pare, tornar a casa nostra. I totes les paràboles del Regne del Cel, que n'hi ha moltes, també tenen aquest sentit. *La d'avui, "construir la casa sobre roca", ens proposa una profunda revisió i presa de consciència. Durant aquest curs hem aprofundit en el missatge de les paràboles de Jesús. Amb la d'avui, tanquem el curs, però deixem oberta aquesta proposta: Donat que el nostre camí espiritual no s'acaba avui, sobre quin fonament l'hem construït fins ara? Tot el que hem construït sobre l'ego-personatge s'esfondrà. Tinc intenció de construir la meua vida espiritual sobre roca? Quina roca? La roca de la voluntat del Pare. L'autèntica realització personal que tots cerquem, només es realitza fent la voluntat del Pare.*

Pregunta 1: I per què hem hagut de venir aquí?

Blay: Fixa't que tota l'estona us estic dient que ja hi som. El problema és que jo crec ser això que és aquí. I per això la realització no canvia res; simplement és un despertar alguna cosa que ja és i hi ha estat sempre. He de despertar. Aleshores, la pregunta correcta és: per què alguna cosa en mi s'ha adormit? Però això només es pot saber quan s'està despert. Perquè quan un està adormit no es pot plantejar la pregunta o la noció que està adormit. I si hom la planteja és que ja no està adormit del tot. Aleshores, tota pregunta i tota resposta que pretengui aclarir això, sense aquesta realització, no té sentit. Si jo us digués que el que es veu quan s'està despert és que mai no s'ha adormit, això no ho creuríeu. Si us digués que el que es veu quan s'està despert és que no s'ha adormit mai! Això, però, es realitza, s'arriba a veure amb tota claredat, amb tota evidència. Deixem-nos d'aquestes possibilitats, perquè el que interessa ara és despertar. Almenys veure que els problemes que ens plantejem estant adormit, o des d'aquest nivell de consciència (perquè ningú no es molesti), només poden tenir l'abast i la comprensió pròpia d'aquest mateix nivell. Un exemple. A un que està somiant que està ficat a la presó, que està en una cel·la petita, totalment limitat, que no es pot moure, etcètera, hi va un que està despert i li diu «no, però si estàs lliure! Mou-te d'aquí...!». I l'altre que és allà, presoner del somni, mentre estigui en aquest nivell, no s'adona que està presoner, no ho pot veure.

Pregunta 2: Si et faig aquesta pregunta en relació amb el despertar és que ja estic desperta no?

Blay: No. (rialles). Només quan t'adones que estàs dormint és senyal que comences a estar desperta. Si estàs desperta, ja no et fas preguntes; ja ho veus. I quan jo dic que m'he passat anys fent-me aquesta pregunta és que estava en aquest nivell i res més. I després he vist la resposta i també he vist que la pregunta no era necessària. Aleshores la pregunta ja no tenia sentit, doncs es tracta d'una altra cosa. Per això, al terreny filosòfic és inútil, és absurd, pretendre donar explicacions que corresponen a altres nivells; només el Treball espiritual i l'experiència interior aclareixen les coses de manera evident, definitiva. Així estàs construint la teua vida espiritual sobre roca.

Pregunta 3: Ho sabem, però ens costa d'entendre que les coses que vius no es puguin explicar amb raonaments.

Blay: Com explicaries a algú aquesta pau que sents, quan estàs realment ben connectada? Aleshores pots veure que aquesta pau és d'un nivell que no es pot explicar, ni té gairebé sentit explicar-ho en un altre nivell. Doncs és el mateix: hi ha una visió i una felicitat, respecte a les quals això és com la llum d'un llumí comparat amb el Sol. Aquí ho presentem una mica, però res més. L'únic que té sentit és experimentar-ho, perquè això és nostre, és el que som. El fonament, la roca la tenim des de sempre, només que hem construït la nostra vida en fonaments que no s'aguanten. Ens hem cregut moltes creences falses i hem funcionat amb elles fins ara. Hem intentat solucionar les nostres problemes des de posicionaments molt febles, poc sòlids i ens hem enfonsat moltes vegades. Hem de fonamentar-nos en roca ferma, sabent que...

Som instruments per expressar la plenitud de Déu.

Nosaltres som com uns instruments conscients, intel·ligents, en mans de Déu, per poder expressar una mica més la seva plenitud a la terra. Som canals per poder il·luminar -mitjançant la seva acció a través nostre- una mica més els altres. No perquè jo hagi d'ensenyar res ni perquè hagi de canviar o il·luminar ningú, sinó només perquè deixo que Déu a través meu faci la seva feina d'il·luminació, de redempció. No soc jo qui faig; només deixo que Déu faci en mi i per mi. En el moment que crec ser jo, personalment, qui fa alguna cosa, ja estic tancant aquesta obertura cap a Déu, aquesta porta d'entrada de Déu en mi. Perquè Déu actuï en nosaltres cal mantenir la nostra ment i la nostra afectivitat obertes a la seva Presència. Aleshores, tota vida adquireix un sentit nou. No en el sentit de realitzar grans coses, ja que la vida més aparentment minúscula i aïllada pot adquirir llavors d'una enorme significació, en convertir-se en un canal de transmissió d'una mica més de llum, pau, força, goig, per als altres. Som canals de Déu, amb capacitat de canalitzar Déu amb la nostra vida, però no en som conscients, no ens ho creiem, o creiem en altres coses.

El Treball espiritual ens transforma i alhora fa més feliços els altres.

No es tracta de vagues sentimentalismes; es tracta d'una cosa tan real com les coses més reals que hi ha. Precisament, jo no he de tenir una actitud sentimental –en el sentit pejoratiu que es dona a la paraula– en tractar amb els altres; jo he de tenir una actitud sencera, sòlida, massissa, però amb una gran obertura interior a Déu present en mi. He de tenir l'actitud pròpia de qui està ben fonamentat sobre la roca que és Déu en mi. Aleshores, dins de la meva actitud decidida, clara, sòlida, forta, es filtrarà alguna cosa que l'altre percebrà, o el beneficiarà encara que no se n'adoni; una cosa que serà una autèntica ajuda per a l'altre, sense que jo esmenti res relacionat amb la vida espiritual, sense necessitat de mostrar-me com un apòstol o com a divulgador d'alguna ideologia. És una cosa secreta, és una cosa entre Déu i jo; però deixant el lloc disponible perquè Déu faci la seva feina a través meu. Aquesta experiència és a l'abast de tothom, ja que Déu no té cap preferència. Tota persona que tingui una sincera aspiració i la intuïció de la Presència i existència de Déu en tot, té a la seva disposició aquesta experiència, però cal ser-hi, cal anar-hi, cal estar fonamentat en la roca que és Ell. Demanem-li que sigui Ell la nostra roca. Ja ho és, ho ha estat sempre, però ens hem sostingut en coses efímeres sense adonar-nos. Cada cop que ens hem deixat conduir per l'ego-personatge, hem fugit de la roca, hem anat a terra movedisses i ens hem enfonsat, i així, fins la propera.

En lloc de lamentar-nos, treballem per obrir-nos a la Font.

No ens lamentem dels problemes, de les circumstàncies, etc. Treballem per a la solució única, real. Amb aquesta pràctica tots els problemes d'inseguretat, tensió, depressió, neurosi, fòbies, fílies, etc., tot s'esvaeix com es fon un tros de gel a la llum del sol. Tots els problemes existeixen només per defecte d'aquesta Presència Divina, perquè allò positiu ha deixat d'expressar-se d'una manera intensa (des de terra movedisses) i allò negatiu ho substitueix, però només com a

absència temporal del positiu. Tots els estats de por, d'angoixa, no són res més que aquesta absència de la Consciència de Ser. Tots els problemes són absència de Déu; amb la seva presència tots els problemes psicològics es fonen, desapareixen. Però ens hem d'obrir, cultivar, viure aquesta Presència mitjançant la receptivitat, el silenci, la pregària i molta humilitat. Així és com recuperem el nostre fonament sobre roca.

Aquesta pràctica ens omplirà de pau i d'harmonia interior i es traduirà en harmonia exterior.

Tot allò que nosaltres vivim habitualment és l'exteriorització del nostre estat de consciència interior; o sigui, que les coses tal com es presenten estructurades al nostre voltant (en allò extern) són la cristal·lització material de la nostra consciència interior. Quan la nostra consciència s'eixampla, s'eleva, en conseqüència es produeix un canvi exterior; la consciència interior il·luminada dona com a fruit una harmonia exterior a les coses, a les persones, a tot. L'exterior és un reflex de l'interior. En un arbre, els fruits que brollen, no venen de l'exterior, surten de dins de l'arbre. Nosaltres som com el tronc de l'arbre i tots els fruits que apareguin són l'exteriorització del que viu per dins del tronc, en forma de circumstàncies, relacions, etc., i si la consciència interna és realment superior, està il·luminada per la Presència de Déu, són fruit de fer la voluntat de Déu, els fruits seran harmònics, plens de llum.

Creiem, erròniament, que allò exterior no depèn de nosaltres.

Però totes les coses, tot el que existeix, hi és perquè una consciència l'està creant. Després altres consciències (entre les quals hi ha la nostra) l'atrauen i el retenen, i cada persona tendeix a atreure allò que està d'acord amb el seu estat de consciència. Els fruits estan sempre assegurats quan la persona es fonamenta sobre la roca de la voluntat i la presència de Déu.

Per això veiem persones amb problemes interiors que, allà on vagin, reproduïxen aquests problemes; persones amb una mentalitat estreta que, encara que tinguin molts diners, viuen estretament; i d'altres, en canvi, fins i tot amb mitjans escassos, viuen interiorment més lliures perquè la consciència és més àmplia. Allò exterior es configura d'acord amb allò interior perquè és el seu efecte. I en la mesura que la nostra consciència s'eleva, s'eixampla i es manté oberta a aquesta Presència activa de Déu, veurem com les coses externes van canviant per elles mateixes. Això ens recorda aquella frase de l'Evangeli tan esmentada i tan poc entesa -i tan poc practicada- que diu: **«busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia, i tota la resta us serà afegida»**. Això és una llei exacta. És una cosa del que ens podem beneficiar tots sense que hàgim de fer un altre esforç que el de mantenir-nos fidels, oberts, conscients, disponibles, a aquesta Presència de Déu en nosaltres, fermes i ben fonamentats sobre la roca. (Antonio Blay: "Personalitat i nivells superiors de consciència").

Quan sentis ganes d'aprofundir com construir la teva vida espiritual sobre roca ferma, et deixo dos enllaços molt interessants. Si vols, trobaràs temps, i si el trobis vol dir que estàs despertant:

[VULL SEGUIR CONSTRUINT LA CASA DE LA MEVA VIDA ESPIRITUAL SOBRE ROCA](#)

[LA DESTRUCCIÓ D' HIPONA - EXPERIÈNCIA DE SANT AGUSTÍ](#)

ORACIÓ INSPIRADA PER JESÚS A UNA ÀNIMA MÍSTICA

*PARE-MARE-VIDA, tu ets la meva vida, el meu suport constant, la meva salut, la meva protecció, la perfecta satisfacció de cada necessitat, i la meva inspiració més elevada.
Et demano que em revelis l'autèntica Realitat de Tu Mateix, de Tu Mateixa.*

Sé que és la teva VOLUNTAT que jo estigui plenament il·luminat/da, per així poder rebre millor el discerniment de la teva Presència dins meu i al voltant meu. Ho crec, i sé que això és possible.

Crec que em protegeixes i em mantens dins de l'AMOR perfecte.

Sé que el meu propòsit final és ser una humil EXPRESSIÓ de TU.

*Mentre parlo amb tu, sé que estàs perfectament receptiu, ja que tu ets la
INTEL·LIGÈNCIA AMOROSA UNIVERSAL del PARE
que tan meravellosament ha dissenyat aquest món i l'ha portat a la manifestació visible.*

*Reconec que, segons ET demano que em parlis, estic enviant un raig de llum conscient cap a
la teva*

CONSCIÈNCIA DIVINA,

*i que, en escoltar-me, estàs penetrant en la meva
consciència humana,*

i estàs apropant-te cada cop més a la meva ment i al meu cor cada cop més receptius.

M'encomano tot jo, i tota la meva vida, a la teva amorosa cura i sosteniment.

GRÀCIES PARE - MARE - VIDA.